

3-3-1990

Geen remise-misère bij gewone dammer

door
Eric van Dusseldorf

ZONDAGAVOND 25 februari 1990: Studio Sport. Mart Smeets aan het woord:
„En dan nu dammen. Vandaag is de zeventiende partij gespeeld in de match Stibrands - Tsjiziov om het wereldkampioenschap. Tot veler verrassing...“

Een fractie van een seconde stokte het in mijn keel. Was Tsjiziov er dan eindelijk in geslaagd om een partij te winnen en zodoende alsnog op de hoogste mondiale titel af te stevenen? Of was Stibrands erin geslaagd om na een vijftiental partijen weer eens een potje te winnen? Smeets hield me evenwel ogenblikkelijk uit de droom: „Tot veler verrassing eindigde het duel in remise!“ Aha, dat was Mart Smeets dus weer met zijn Amsterdamse hummor.

Is het dammen nu echt, zoals de onwetende buitenwacht denkt, een remisespel? Op het allerhoogste (wereldtop-)niveau lijkt het erinderdaad wel een beetje op. In matches om de wereldtitel eindigen, met name de laatste twintig jaar, uitzonderlijk weinig partijen in een beslissing. Zo resulteerde eind jaren zestig een match Andreiko - Koeperman in een 20-20-gelijkspel. Alle partijen eindigden in remise. In 1973

werd de match tussen de toenmalige wereldkampioen Ton Sijbrands en uitdager Andris Andreiko gespeeld. Wat de match van de eeuw had moeten worden, werd de match van de gecuw: van de twintig partijen en eindigden er achttien in remise. Zeker de helft van deze achttien remise-partijen was het aanzien nauwelijks waard: de matadooren troefden elkaar af met saaie centrumruilbezettingsvarianten. De twee winstpartijen waren ook niet erg aardig: in de tweede partij nam de Russische uitdager een soort zelfmoordcombinatie, waardoor hij direct een schijf achter kwam, en in de zeventiende partij overzag Andreiko één van de meest elementaire partijen van het zetje van Weiss.

In de tweede helft van de jaren

zeventig speelden Wiersma en Gantwarg tot twee keer toe een match om de wereldtitel. Het waren interessante matches tussen twee vechtlustige dammers. Wiersma won beide kampen met 22-18; in de eerste tweekamp waren veertien remises te noteren (en dat is relatief weinig!), en in de tweede tweekamp achttien. In de jaren '80 staan ons de volgende matches bij: Gantwarg - Clerc: 21-19 met zeventien remises; Wiersma - Wirny: 20-20 met achtien remises; Wiersma - van der Wal: 21-19 met negentien puntedelingen en Dybman - Gantwarg: 20-20 met twintig remises. Ofschoon remise-partijen, en zeker die tussen wereldtoppers, buitenge-

woon interessant kunnen zijn, scheppen ze toch een soort onvrede niet eens zozeer bij de dammers zelf, alswel bij sponsors, de media en de niet-dammande buitenwacht.

Waarom spelen grootmeesters zo vaak remise? Dat komt omdat er een grote fout of pakweg drie kleine fouten van de tegenstander nodig zijn om een partij te winnen. En topgrootmeesters maken vrijwel geen grote fouten, en misschien één of twee kleine fouten per partij. En dat brengt ons tevens tot de reden waarom de remise-misère nauwelijks speelt bij „gewone“ dammers.

Gewone dammers maken immers af en toe grote, en beslist heel veel kleine fouten! Ik ken dan ook bijna geen „gewone“ dammer die voorstander is van een spelregelverandering, die het aantal remises in

Oplossing: 49-43 (40x49) 32-28 (23x32) 41-37 (32x41) 22-18 (13x31) 33-29 (24x44) 35x4 (16x27) 42-37 (31x33) 4x16 (49x38) 16x15. Bijzonder fraai!

Goed opgelost door M. Versteeg en G. J. de Brujin (beiden Huizen) en W. Th. Lensink (Hilversum).

Nieuwe opgave: nr. 2710
Auteur: M. Douwes (Hilversum).

Zwart: 8,9, 10, 29, 36 en dam op 32. Wit: 17, 18, 22, 27, 31, 38, 39, 47.

De oplossing van dit vraagstuk kunt u weer tot enige dagen na verschijning toesturen (Oude Singel 322, 2312 RK Leiden).

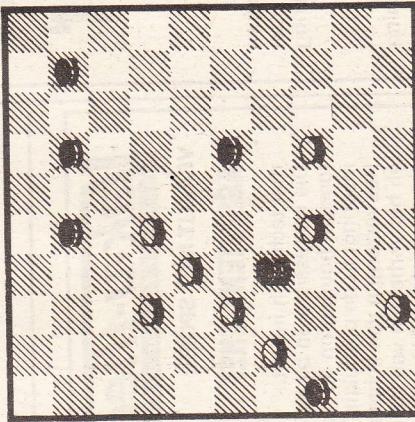

DIAGRAM I